

som ogsaa kommer igen et andet Sted; men det er noget, vi kunne komme til at tale nærmere om. Det er heller ikke noget meget vigtigt Spørgsmaal. — Under Nr. 4 beklager jeg, at man vil udstemme Hættetærner, Æskule og Vandskære, og jeg erkender heller ikke, at det, som den ærede Ordfører sagde, alene er Landbruget, man skal have for Øje; men jeg kommer til at finde mig i det som i flere andre Ting. Hvad i det hele angaar Frednings- og Fredløsbestemmelser siger jeg straks, at disse Bestemmelser skal jeg ikke gaa videre ind paa; det forekommer mig ganske klart, at naar der er saa mange jagtlyndige Medlemmer her i Tinget, og maaske endnu flere i det andet Ting, vil den Slags Bestemmelser være at afgøre til sidst; man maa se at komme til Enighed om dem, og jeg tvivler ikke om, at det vil lykkes, at jeg vil kunne slaa mig til Taals med det Resultat, man kommer til. Vel kunde jeg have noget at erindre hertind, men jeg skal holde det tilbage, idet jeg forbeholder mig min Stilling dertil. — Vædringsforslagene Nr. 7 og 8 kan jeg tiltræde. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 9 forbeholder jeg mig kun Spørgsmaalet om Affattelsen. Det er maaske noget tvivlsomt, om man netop har ramt det rette. — Forslagene Nr. 10 og 11 har jeg ikke noget at erindre imod. — Med Hensyn til Forslaget Nr. 12 vilde jeg ganske sikkert have foretrukket Regeringsfor- slagets Affattelse. Medens man vil gaa til at sige „offentlige Stier“, har man ladet de Bestemmelser om Beje, som Lovforslaget har, staa, og jeg kan derfor finde mig dertil. — Forslaget Nr. 13 skal jeg ikke nærmere omtale.

Saa kommer jeg til Forslaget under Nr. 14. Jeg anser det dog ikke for muligt, at dette Forslag til syvende og sidst skulde blive vedtaget her i Rigsdagen. Det lyder saaledes: „Hunde, der ikke bevislig have forulempet enten Wildt, Fjertræ eller Kreaturer, skal det dog ikke være tilladt at styde eller dræbe uden med Ejeren's Samtykke.“ Dette „med Ejeren's Samtykke“ kan man godt udelade. Det følger af sig selv, at der gives ikke det Menneſke paa Jorden, der giver sit Samtykke til, at man styder hans Hund. — Hunden skal efter Forslaget have forulempet Wildtet, det skal være godgjort; ellers kan Hunden straffe omkring, saa meget den vil, og ingen kan gøre den noget. Det er et meget betydeligt Tilbagestrid fra den nuværende Retstilstand. Det ærede Medlem for 11te Kred (Th. Nielsen) var nærmere inde paa de Bestemmelser, som her er Tale

om, og vilde finde dem i Jagtloven. Der finder jeg dem imidlertid ikke. Derimod finder jeg dem i Loven om Mark- og Bæffred, § 7. Jeg skal ikke oplæse hele Paragraffen, men skal nøjes med det 3dje Stykke, hvor det hedder: „Svin, Faar, Lam, omstreffende Hunde og Fjertræaturer skal Jordbrugeren, naar han forgæves har søgt at optage dem, være berettiget til, paa hvilken Maade han bedst ved og kan, at fjerne fra sin Grund, og Dyrets Ejer er ikke berettiget til nogen Erstatning, om det derved kommer til Skade eller endog omkommer, men kan kun fordrø det bestadigede eller dræbte Dyr tilbage og er selvfølgelig fritagen for at betale Optagelsespenge, ligesom han ej heller er ifalden Bøde for Ufred efter foranstaaende Bestemmelse.“ Det vil heraf være klart, at saadanne Dyr kan man stille sig af med. Altsaa er den nuværende Bestemmelse, som man dog vist ikke ønsker fjernet, langt bedre for dem, der ikke ønske Ufred, og som ønske at stille sig af med Dyret. Den Bestemmelse, som her foreslaas og siger, at Hunden skal bevislig have gjort Skade, for at man skal kunne stille sig af med den, anser jeg for umulig at komme igennem med. Det første Krav er altsaa, at man skal kende Hunden, man skal vide, hvis Hund det er; men jeg vil spørge de Herrer, om det ikke strider mod Begrebet omstreffende og løsgaaede Hunde. Hvor kan jeg kende min Nabo's eller Nærbøens Hunde? Det er umuligt. Jeg antager ikke, at man kan gaa til endelig at vedtage det; jeg antager, det vil blive forkastet allerede ved denne Behandling. Ville ærede Medlemmer have en Modifikation i det, der nu er foreslaaet, eller maatte blive vedtaget, tror jeg rigtig nok, de maa søge den i en helt anden Retning og gøre Modifikationen betydelig mindre. Det foreslaaede kan virkelig ikke gaa an. Selv nu efter Jagtloven, for ikke at tale om Loven om Mark- og Bæffred, have vi langt videregaaende Bestemmelser, som ere ligesom givne i Agerbrugets Interesse; jeg antager ogsaa, at dette kan ikke gaa igennem.

Med Hensyn til Vædringsforslag Nr. 15 skal jeg bemærke, at naar det er redigeret saaledes: „Naar løsgaaede Hunde ihjelbide eller bestadige Wildt i Fredningstiden, paa- hviler Ansvaret herfor Ejeren“, saa maa jeg antage, at man ved „Ansvaret“ skal forstå: „Erstatningsansvaret“. Det er jo nemlig klart, at Ejeren i dette Tilfælde ikke har villet overtræde Fredningsbestemmelserne eller Bestemmelserne imod ulovlig Jagt, men at der kun er tilføjet vedkommende Skade paa